

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 391/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. Š., R., zastúpeného Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. M. B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prejednanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 139/2010 a jeho trestným rozkazom z 21. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Š. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2011 doručená sťažnosť P. Š., R. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prejednanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 139/2010 a jeho trestným rozkazom z 21. júna 2010.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Trestným rozkazom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 21. 6. 2010, č. k. 2 T 139/2010 som bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a bol mi uložený trest odňatia slobody 8 mesiacov, výkon ktorého mi bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 15 mesiacov.

Prostredníctvom svojho právneho zástupcu, JUDr. M. K., advokáta so sídlom B. som v stanovenej lehote podal proti uvedenému trestnému rozkazu odpor. Administratívnou chybou sa stalo, že predmetný odpor bol odoslaný na adresu Okresného súdu v Pezinku. O tejto skutočnosti som sa dozvedel až po tom, ako bolo podanie z Okresného súdu v Pezinku vrátené môjmu obhajcovi. Bezprostredne po zistení uvedenej administratívnej chyby bol odpor odoslaný Okresnému súdu v Prievidzi. Okresný súd v Prievidzi listom zo dňa 18. 11. 2010 zaslal môjmu obhajcovi vyrozumienie k odporu proti trestnému rozkazu sp. zn. 2 T 139/2010, v ktorom sa uvádza, že odpor nebol podaný v lehote na príslušnom súde (do 8. 7. 2010) a dodatočné podanie nemožno považovať za spôsobilé byť dôvodnou žiadosťou o navrátenie lehoty. Následne môj právny zástupca listom zo dňa 13. 12. 2010 požiadal Okresný súd v Prievidzi o navrátenie lehoty. O tejto žiadosti rozhodol Okresný súd v

Prievidzi uznesením zo dňa 20. 4. 2011, č. k. 2 T 139/2010, ktorým mi nepovolil navrátenie lehoty na podanie odporu...

Okresný súd v Prievidzi tým, že neprejednal moju trestnú vec na hlavnom pojednávaní porušil moje základné právo na súdnu ochranu. Tento zásah zo strany Okresného súdu v Prievidzi stále trvá. Podľa ustanovenia § 62 ods. 1 Trestného poriadku „Podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené. Možno ho urobiť písomne, ústne do zápisnice, telegraficky, telefaxom, elektronickými prostriedkami podpísané so zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona alebo bez zaručeného elektronického podpisu. Podanie urobené telegraficky, telefaxom alebo elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu treba potvrdiť písomne alebo ústne do zápisnice do troch pracovných dní, inak sa o podaní nekoná.“ V zmysle tohto ustanovenia sa podanie posudzuje vždy podľa jeho obsahu, i keď je v rozpore s ním nesprávne označené. Podľa obsahu podania sa určuje príslušnosť orgánu na jeho vybavenie. Na základe uvedeného mám zato, že i keď bol odpor proti trestnému rozkazu podaný na nepríslušnom súde lehota na podanie odporu ostala zachovaná a napadnutý trestný rozkaz nemohol nadobudnúť právoplatnosť tak, ako to uvádza Okresný súd v Prievidzi.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo (sloboda) P. Š. upravené v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a 50 ods. 2 Ústavy SR 46 a nas. a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Prievidzi v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 139/2010 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 21. 6. 2010, sp. zn. 2 T 139/2010 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. P. Š. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 261,82 €, ktoré je Okresný súd v Prievidzi povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie M., s. r. o. č. 292 583 7848/1100 vedený v ... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal postup okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 139/2010 a v tejto súvislosti tvrdil, že aj napriek tomu, že prostredníctvom svojho obhajcu podal odpor proti trestnému rozkazu z 21. júna 2010 v zákonom ustanovenej

lehote, avšak omylom na nepríslušnom súde, mala mu podľa jeho názoru ostať zachovaná lehota na podanie odporu a okresný súd mal nariadiť hlavné pojednávanie. Tým, že okresný súd nenariadil hlavné pojednávanie a nepovolil mu navrátenie lehoty na podanie odporu, porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v petite sťažnosti výslovne uviedol, že namieta postup okresného súdu v jeho trestnej veci, ale zároveň žiadal, aby ústavný súd zrušil trestný rozkaz okresného súdu sp. zn. 2 T 139/2010 z 21. júna 2010.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 2 T 139/2010 z 21. júna 2010, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že nemá právomoc na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ak je proti nemu prípustný opravný prostriedok. V danom prípade bol proti trestnému rozkazu prípustný opravný prostriedok – odpor, ktorý je špecifickou formou riadneho opravného prostriedku v tom zmysle, že o ňom nerozhoduje nadriadený súd, a teda odpor nemá devolutívny účinok. Podaním odporu sa trestný rozkaz ruší zo zákona a samosudca nariadi hlavné pojednávanie.

Aj keď podstata sťažovateľovho problému spočíva práve v tom, že okresný súd po podaní odporu nenariadil hlavné pojednávanie, ústavný súd nemá právomoc na preskúmanie samotného trestného rozkazu, a teda nemôže ho v zmysle požiadaviek sťažovateľa ani zrušiť, pretože taký postup ústavného súdu je viazaný na vyhovenie sťažnosti (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Vzhľadom na to, že na preskúmanie trestného rozkazu nemá ústavný súd právomoc, keďže ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré po podaní odporu, nariadení hlavného pojednávania a rozhodnutia vo veci samej je ešte stále preskúmateľné súdom druhého stupňa, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v časti, ktorá smerovala voči trestnému rozkazu, odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo veci sp. zn. 2 T 139/2010 a jeho uznesením z 20. apríla 2011, ktorým mu nebolo povolené navrátenie lehoty na podanie odporu proti trestnému rozkazu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 62 ods. 1 Trestného poriadku podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené.

Podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku ak obvinený, jeho obhajca, poškodený alebo zúčastnená osoba zmešká z dôležitých dôvodov lehotu na podanie opravného prostriedku, povolí jej orgán, ktorému patrí rozhodovať o opravnom prostriedku, navrátenie lehoty. O navrátenie lehoty môže oprávnená osoba požiadať do troch dní od odpadnutia prekážky. Ak nebol opravný prostriedok ešte podaný, je potrebné ho so žiadosťou spojiť. Ak ide o odvolanie proti rozsudku, možno odvolanie odôvodniť ešte v lehote ôsmich dní od doručenia uznesenia o povolení navrátenia lehoty.

Podľa § 355 ods. 1 Trestného poriadku obvinený a osoby, ktoré sú oprávnené podať v jeho prospech odvolanie, ako aj prokurátor môžu podať proti trestnému rozkazu odpor. Odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal, a to do ôsmich dní od jeho doručenia. Osobám, ktoré môžu podať odvolanie v prospech obvineného okrem prokurátora, sa lehota končí tým dňom ako obvinenému. Ak sa trestný rozkaz doručuje obvinenému a aj jeho obhajcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané neskôr. Na navrátenie lehoty sa primerane použije ustanovenie § 64.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že trestným rozkazom okresného súdu č. k. 2 T 139/2010-164 z 21. júna 2010 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený výkon trestu odňatia slobody v trvaní osem mesiacov a skúšobnou dobou v trvaní pätnásť mesiacov.

Proti trestnému rozkazu podal sťažovateľ v zákonnej lehote ôsmich dní prostredníctvom svojho obhajcu odpor z 30. júna 2010, ktorý bol omylom doručený nepríslušnému Okresnému súdu Pezinok. Až potom, ako Okresný súd Pezinok tento odpor vrátil obhajcovi sťažovateľa späť, bol opravný prostriedok podaný príslušnému okresnému súdu.

Na podanie odporu reagoval okresný súd listom sp. zn. 2 T 139/2010 z 18. novembra 2010, v ktorom okrem iného uviedol:

„... Vám oznamujem, že o Vašom odpore proti trestnému rozkazu podanom 12. 07. 2010 došlom 14. 07. 2010 sa konať nebude, pretože bol podaný oneskorene po uplynutí zákonnej osemďňovej lehoty, a tak trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť podľa § 356 písm. a) Tr. por. dňa 09. 07. 2010.

Trestný rozkaz č. k. 2T 139/2010. zo dňa 21. 06. 2010, Vám bol doručený poštou dňa 30. 6. 2010 a obhajcovi 28. 06. 2010, čo vyplýva z poštových doručeníek. Posledný deň na podanie odporu tak pripadal na deň 08. 07. 2010.

Z vyhlásenia obhajcu, priloženého k odporu vyplýva, že tento bol podaný omylom na Okresný súd Pezinok v lehote (odoslaný poštou 30. 06. 2010 - došlý 02. 07. 2010 o 09:10 h v jednom exemplári). Po zistení omylu bol obhajcom zaslaný so sprievodným listom Okresnému súdu Prievidza dňa 12. 07. 2010...

Po preskúmaní spisu má súd za to, že odpor nebol podaný v lehote na príslušnom súde (do 08. 07. 2010) a dodatočné podanie nemožno považovať za spôsobilé byť dôvodnou žiadosťou o navrátenie lehoty.

Obvinený prostredníctvom obhajcu len oznamuje, že došlo k zaslaniu odporu na nepríslušný súd omylom, nežiada o navrátenie lehoty, neuvádza kedy a ako sa dozvedel, že odpor bol podaný na nepríslušný súd, nedoložil podací lístok resp. obálku z pôvodnej zásielky (súdu nie je zrejmé ako sa jediné podanie, ktoré mal prevziať Okresný súd Pezinok, dostalo opäť do dispozície advokáta - a bolo následne priložené k odporu adresovanému tunajšiemu súdu).“

Následne sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu listom z 13. decembra 2010 žiadal o navrátenie lehoty na podanie odporu proti trestnému rozkazu. V žiadosti uviedol, že on samotný nezavinil, aby bol odpor podaný na nepríslušnom Okresnom súde Pezinok, a podľa jeho vyjadrenia ani jeho obhajca nemal v úmysle podať odpor na nepríslušnom súde. V tejto súvislosti dodal, že hneď potom, ako vyšla táto skutočnosť najavo, pracovníčka advokátskej kancelárie jeho obhajcu zaslala odpor príslušnému okresnému súdu aj so sprievodným listom. Sťažovateľ súčasne uviedol, že o vzniknutej situácii sa dozvedel 10. decembra 2010 v kancelárii svojho obhajcu, a preto žiadal, aby mu bol umožnený spravodlivý proces a aby okresný súd považoval podaný odpor za odpor podaný v zákonom ustanovenej lehote.

O žiadosti sťažovateľa o navrátenie lehoty na podanie odporu proti trestnému rozkazu rozhodol okresný súd uznesením č. k. 2 T 139/2010-180 z 20. apríla 2011 tak, že navrátenie lehoty nepovolil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval:

«Trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza č. 2 T 139/2010 zo dňa 21.6.2010 bol obvinený Š. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví...

Trestný rozkaz prevzal dňa 30. 6. 2010 obvinený Š. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 9. 7. 2010. Podaním zo dňa 12. 7. 2010, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Prievidza dňa 14. 7. 2010, podal obvinený Š. prostredníctvom obhajcu odpor voči uvedenému trestnému rozkazu, pričom súčasťou predloženého materiálu bol aj odpor z 30. 6. 2010, doručený dňa 2. 7. 2010 omylom Okresnému súdu Pezinok a tiež odpor voči trestnému rozkazu z 30. 6. 2010 doručený dňa 14. 7. 2010 Okresnému súdu Prievidza. V podaní zo dňa 12. 7. 2010, doručené Okresnému súdu Prievidza dňa 14. 7. 2010 obvinený Š. prostredníctvom obhajcu nežiadal o navrátenie lehoty na podanie odporu voči trestnému rozkazu podľa § 64 ods. 1 Tr. poriadku. Urobil tak až v podaní zo dňa 13. 12. 2010, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Prievidza faxom 13. 12. 2010 a poštou 16. 12. 2010...

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že žiadosť o navrátenie lehoty na podanie odporu, ktorá bola podaná až dňa 13. 12. 2010 bola podaná po lehote uvedenej v § 64 ods. 1 Tr. poriadku a tiež podľa názoru súdu skutočnosť, že odpor bol pôvodne podaný na nepríslušnom súde, nie je možné považovať za „dôležitý dôvod“ odôvodňujúci povolenie navrátenia lehoty, nakoľko z citácie § 355 ods. 1 Tr. poriadku jasne vyplýva, že odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal. Preto súd nepovolil obvinenému Š. navrátenie lehoty na podanie odporu voči trestnému rozkazu Okresného súdu Prievidza č. 2 T 139/2010 zo dňa 21. 6. 2010, právoplatným dňa 9. 7. 2010.»

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd, pokiaľ ide o proces, v rámci ktorého sťažovateľ žiadal o navrátenie lehoty, postupoval spôsobom súladným so zákonom. Vo svojom rozhodnutí veľmi presne opísal okolnosti súvisiace s tým, že sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu nepodal odpor proti trestnému rozkazu príslušnému súdu. Okresný súd sa vysporiadal s tým, z akého dôvodu nepovolil sťažovateľovi navrátenie lehoty. V tejto súvislosti argumentoval tým, že sťažovateľ nepožiadala o navrátenie lehoty do troch dní od odpadnutia prekážky tak, ako to ustanovuje § 64 ods. 1 Trestného poriadku, keďže o navrátenie lehoty požiadala až listom z 13. decembra 2010, a o tom, že odpor nebol podaný príslušnému súdu v zákonnej lehote, vedel minimálne už 12. júla 2010, keď bol odpor zaslaný príslušnému okresnému súdu.

Ustanovenie § 64 ods. 1 Trestného poriadku ustanovuje, za akých okolností všeobecný súd povolí navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku. Musí ísť o kumulatívne splnenie týchto predpokladov, a teda, že musí nastať dôležitý dôvod, na základe ktorého oprávnené osoby zmeškajú lehotu, tieto musia o navrátenie lehoty požiadať a ak opravný prostriedok ešte nepodali, musia ho k žiadosti o navrátenie lehoty pripojiť. Ústavný súd zastáva názor, že žiadosť o navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku je výslovným právnym úkonom, z ktorého musí byť zjavné, že sťažovateľ žiada o navrátenie takejto lehoty. Podľa názoru ústavného súdu v tomto smere nemôže stačiť, že sťažovateľ sa odvoláva na § 62 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené. Tento argument je vo vzťahu k zisteniam ústavného súdu úplne irelevantný, pretože v tomto smere ani nezáleží na tom, ako bola daná písomnosť sťažovateľa, ktorú doručil okresnému súdu spolu s odporom hneď potom, ako sa jeho obhajca dozvedel, že odpor bol podaný nepríslušnému Okresnému súdu Pezinok, označená. Podstatné je, že podľa posúdenia okresného súdu sťažovateľ ani jeho obhajca v tejto písomnosti nepožiadali o navrátenie lehoty. Učinili tak až neskôr.

Okresný súd dôvod svojho rozhodnutia, ktorým nepovolil navrátenie lehoty na podanie odporu, neodôvodnil len tým, že sťažovateľ tak nespravil do troch dní od odpadnutia prekážky, ale zároveň vyslovil názor, že za „dôležitý dôvod“, aký má na mysli § 64 ods. 1 Trestného poriadku, nemožno považovať skutočnosť, že odpor bol omylom zaslaný na nepríslušný súd, navyše ak § 355 ods. 1 Trestného poriadku explicitne ustanovuje, že odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal. Ústavný súd sa stotožňuje s vysloveným názorom okresného súdu a k uvedenému považuje za potrebné poznamenať, že takýmto dôležitým dôvodom je objektívna situácia, ktorá môže byť vyvolaná rôznymi nepredvídanými okolnosťami, ktoré nezávisia od vôle sťažovateľa či jeho obhajcu (napr. choroba, úmrtie v rodine a podobne). Podanie odporu omylom na nepríslušnom súde takýmto objektívnym a dôležitým dôvodom nie je.

V tomto kontexte považuje ústavný súd za potrebné poukázať na ustanovenia Trestného poriadku, ktoré upravujú práva a povinnosti obhajcu. V zmysle § 44 ods. 1 a 2 Trestného poriadku je obhajca povinný poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone, najmä starať sa o to, aby boli v konaní náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú. Okrem toho je obhajca oprávnený už v prípravnom konaní robiť v mene obvineného návrhy, podávať v jeho mene žiadosti a opravné prostriedky, nazerať do spisov a zúčastniť sa podľa ustanovení tohto zákona v konaní pred súdom úkonov, ktorých má právo zúčastniť sa obvinený, a vo vyšetrowaní alebo v skrátrenom vyšetrowaní úkonov podľa § 213 ods. 2 až 4.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že v rámci tohto konania nebolo jeho úlohou posúdiť, či sa sťažovateľovi v rámci trestného procesu dostalo poskytnutia právnej pomoci v požadovanej kvalite.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého

porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 170/2011) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok konfrontácie medzi námietkami sťažovateľa a postupom okresného súdu vo veci sp. zn. 2 T 139/2010 z hľadiska namietaného porušenia práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) dospel ústavný súd k záveru, že postup okresného súdu bol konformný so zákonom. Zároveň jeho rozhodnutie, ktorým nebolo sťažovateľovi povolané navrátenie lehoty na podanie odporu, považuje ústavný súd za dôvodné, odôvodnené a v žiadnom ohľade nevykazujúce prejavy svojvôle. Taktiež nebolo zistené, aby sa označeným postupom a rozhodnutím okresný súd dopustil porušenia zásady prezumpcie nevinny, a tým aj porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom okresného súdu vo veci sp. zn. 2 T 139/2010 (ani jeho uznesením z 20. apríla 2011) a namietaným porušením označených práv sťažovateľa, sťažnosť v tejto časti už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011